

ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ

Λευκή ρεβάνς

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Λευκή ρεβάνς**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Αργυρώ Μαντόγλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Αργυρώ Μαντόγλου, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Susan Fox/Trevillion Images UK
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2012, 2.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0030-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

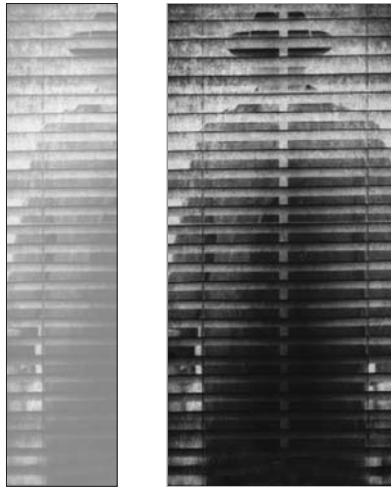
Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psychogios.gr

ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ

Λευκή ρεβάνς

ΨΥΧΟΓΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Κατήχηση της άνοιξης, ποίηση, Γκοβόστης, 1992

Γενέθλια βροχή, ποίηση, Δελφίни, 1995

Βιρτζίνια Γουλφ Café, μυθιστόρημα, Απόπειρα, 1999

Βλέφαρα με τατουάζ, μυθιστόρημα, Πατάκης, 2001

Νύφη από πολυεστέρα, νουβέλα, Μεταίχμιο, 2003

Bodyland-Χωρασωμάτων, ιστορίες δρόμου και τρόμου,

Κέδρος, 2005

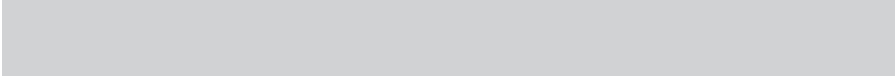
Όλα στο μηδέν, μυθιστόρημα, Ελληνικά Γράμματα, 2009

*Οι ευτυχισμένες οικογένειες είναι ίδιες κι απaráλλαχτες
όμως κάθε δυστυχισμένη οικογένεια τη βαραίνει
η δική της ιδιαίτερη δυστυχία.*

Λέων Τολστόι, Άννα Καρένινα

*Τα παιδιά του Κακού υποφέρουν και, όπως όλοι
όσοι υποφέρουν, φτάνουν στα άκρα
για να βρουν τη λύτρωση.*

Τέρι Ίγκλετον, On Evil

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Όταν την έβλεπε ασάλευτη μπροστά στον τοίχο, πλησίαζε αθόρυβα, στεκόταν πίσω από το μέρος της καρδιάς, υπολόγιζε πόσο είχε ψηλώσει από την τελευταία φορά που την είχε δει στην ίδια θέση και χαμηλόφωνα τη ρωτούσε τι κοιτάζει. «Το χρόνο», ψιθύριζε η Μαριάννα, χωρίς να στραφεί, λίγο πριν ακουστεί το κοφτό τακ του ρολογιού και η μετακύλιση του δείκτη στο επόμενο λεπτό. *Ποτέ δε θα τη φτάσω*, σκεφτόταν η Πολυτίμη, ακολουθώντας την οριζόντια γραμμή της ωμοπλάτης, τα φωτισμένα από τον ήλιο ίχνη της αιωρούμενης σκόνης, *πάντα θα είναι η ψηλότερη*.

Και ποτέ δεν την έφτασε.

Χρόνια αργότερα, τη σκέφτεται πάντα όταν κοιτάζει το μεγάλο ρολόι στον τοίχο απέναντι από το γραφείο της, και όταν η ώρα πλησιάζει επτά τσεκάρει τα μη αναγνωσμένα μηνύματα για να βεβαιωθεί πως το τελευταίο μείλ της Μαριάννας με τίτλο *Παρουσίες* παραμένει σφαλισμένο στα εισερχόμενα. Αρνείται να το ανοίξει, όπως αρνείται να κοιτάξει το σπασμένο ρολόι χειρός Omega που παρέλαβε σε σφραγισμένο φάκελο με τα προσωπικά της είδη, σταματημένο για πάντα στις επτά, μαζί με

μια δαγκωμένη σοκολάτα, διπλωμένη μες στο ασημόχαρτο, ένα κλειστό κινητό, ένα σημειωματάριο, ένα πορτοφόλι με κάρτες και καθόλου μετρητά, και μια φωτογραφία της, σκισμένη στη μέση. Το διπλανό πρόσωπο: απόν. Χρόνια πέρασαν και ακόμη αρνείται να διαβάσει το μήνυμα λες και φοβάται τις *Παρουσίες*, φοβάται μήπως διαλυθεί η ψευδαίσθηση μιας αφύσικης αλλά παρηγορητικής παράτασης.

Το μήνυμα παραμένει αδιάβαστο, αλλά πάντα το σκέφτεται. Το σκέφτεται κι όταν δεν το σκέφτεται.

Το δικό της ρολόι προχωρούσε, μαζί με τα τόσα ρολόγια του κόσμου, για άλλη μια φορά αυτή την Τρίτη του Δεκέμβρη, λίγο μετά τις επτά, την ώρα που άρχιζε η Αθημονία. Η Πολυτίμη έσφιγγε τα πόδια της κάτω από το γραφείο, με το βλέμμα στυλωμένο στους αφόρητα αργούς δείκτες του ρολογιού στον απέναντι τοίχο, το δεξί της χέρι να περιφέρεται μηχανικά πάνω σε ένα άψογο γυναικείο πρόσωπο. Στα γυαλιστερά φυλλάδια της κλινικής *Beautycamp* ζωγράφιζε τις δικές της άφυλες καρικατούρες. Το τηλέφωνο χτύπησε και καθώς περνούσε τη γραμμή στη γιατρό, ο ωραιότερος άντρας που είχε δει ποτέ γλίστρησε με αργό βήμα μέσα από τις περιστρεφόμενες πόρτες. Το χέρι της τινάχτηκε και σχημάτισε μια κυματιστή γραμμή πάνω σε μια αψεγάδιαστη γυναίκα: στη συνέχεια με ένα σπασμό προεκτάθηκε στη λεζάντα: *Με ένα νέο πρόσωπο αποκτάτε μια νέα ζωή.* Μήνυμα που συνοπτικά περιέγραφε τη φιλοσοφία και τις προσφερόμενες υπηρεσίες της κλινικής. *Μια νέα ζωή.*

Ο απογευματινός επισκέπτης έδειχνε να έχει ο ίδιος

αποσπαστεί από κάποιο αντίστοιχο προσπέκτους για άντρες.

«Παρακαλώ;» ρώτησε λίγο πιο δυνατά απ' όσο ήταν αναγκαίο, ανακτώντας την ασκημένη έκφρασή της που απαιτούσε διακριτικότητα σε όποιον και ό,τι κατέφθανε στο γκισέ της.

Στο δεξί του χέρι κρατούσε εφημερίδες τυλιγμένες γύρω από μια χαρτοσακούλα από γνωστή αλυσίδα αρτοποιειών· περιέφερε το βλέμμα στον καλά φωτισμένο χώρο, χαμογέλασε αφήνοντας δυο βαθιά λακκάκια να σχηματιστούν στα μάγουλά του, ενώ με κοφτή φωνή την πληροφορήσε πως «ήταν το ραντεβού των επτά».

Διάβασε έκπληκτη στη λίστα πως είχε έρθει για ολική αναμόρφωση των χαρακτηριστικών του προσώπου. Μύτη, μάτια, χείλη και περίγραμμα – όλα θα τα άλλαζε.

Δεν άφησε να εκδηλωθούν οι απορίες της· το λόγο που ένα τέτοιο πρόσωπο ήθελε να αλλοιωθεί, το καταγεγραμμένο ξενικό όνομα και τα ακριβά ρούχα του.

«Μάλιστα. Καθίστε, κύριε. Θα σας καλέσει η γιατρός», είπε, καλύπτοντας την περιέργειά της πίσω από την επαγγελματική μάσκα που είχε γίνει πια ένα με τη σάρκα της, ενώ ένα σμήνος από υποθετικά σενάρια συνωστίζονταν στο νου της. Αστραπιαία διέτρεξε το πρόσωπό του για τυχόν σημάδια ή ουλές.

«Άτρωτος» ήταν η πρώτη σκέψη, «σταρ του σινεμά» η δεύτερη και «φυγάς» η τρίτη. Ίσως ήθελε να αλλάξει για να πάψει να είναι αναγνωρίσιμος, ο αναπόφευκτος συνειρμός.

Τον ακολούθησε με το βλέμμα καθώς κατευθυνόταν προς τον καναπέ. Ψηλός, γύρω στο ένα ενενήντα. Μα-

κρια πόδια, φαρδιές πλάτες, γυμνασμένο και όχι «χτισμένο» κορμί, μαλακό σουέτ καφετί τζάκετ, ακριβό τζιν παντελόνι και μπλε πουκάμισο. Τον είδε με την άκρη του ματιού της να βυθίζεται στον δερμάτινο καναπέ γέρνοντας προς τα πίσω, να βάζει το ένα πόδι πάνω στο άλλο, να παίρνει ένα περιοδικό και να το ξεφυλλίζει αφηρημένα· τα βλέμματά τους συναντήθηκαν και αμέσως απέσυρε το δικό της.

Λένε πως οι άνθρωποι που ζουν δίπλα σε καταρράκτες δεν ακούν το νερό, όπως κι εκείνοι που ζουν σε σπίτια κοντά σε σιδηροδρομικούς σταθμούς παύουν να ενοχλούνται από τις αμαξοστοιχίες. Το ίδιο συνέβαινε και με την Πολυτίμη: αν και περνούσε το μεγαλύτερο μέρος της μέρας της σε ένα χώρο όπου η ομορφιά ήταν το ζητούμενο, εκείνην ελάχιστα την ενδιέφερε. Να όμως που σήμερα εμφανίστηκε μπροστά της ένας άντρας ακραίας ομορφιάς, έστω κι αν εκείνος που τη διέθετε δεν την υπολόγιζε. Η περιέργειά της γιγαντώθηκε. Μαύρα μαλλιά, έντονα ζυγωματικά, καλοσχηματισμένα φρύδια, βαθιά σκούρα μάτια, εύσαρκα χείλη, και φυσικά το ελαφρώς προτεταμένο πιγούνι. Συνέχισε να τον παρατηρεί. Απόμακρος, με τον αέρα ανθρώπου που αδιαφορεί για το περιβάλλον. Σαν κάποιο αόρατο κοινό να τον χειροκροτούσε ακατάπαυστα κι έτσι ελάχιστα τον ενδιέφερε να προστεθούν περισσότεροι. Περιέφερε ξανά το βλέμμα του χωρίς να σταθεί πουθενά κι έσκυψε πάλι στο περιοδικό.

Η Πολυτίμη κατέληξε στο «άτρωτος».

Σε λίγο στράφηκε προς το μέρος της, την είδε να τον περιεργάζεται, εκείνη αμέσως επέστρεψε στα χαρτιά της και ευτυχώς το τηλέφωνο χτύπησε. Της ζητούσαν μια δια-

θέσιμη ώρα για ραντεβού την επόμενη εβδομάδα και άρχισε να τσεκάρει τη λίστα, όταν με την άκρη του ματιού της τον συνέλαβε να απαντάει στο κινητό και να κατευθύνεται προς την πόρτα. Μέσα από το γυάλινο διαχωριστικό μιλούσε βιαστικά και τα χαρακτηριστικά του άρχισαν σταδιακά να αλλοιώνονται. Μια φλέβα εμφανίστηκε στο μέτωπο, έτοιμη να εκραγεί, το φρύδι του ζάρωσε θυμίζοντας τις κυματιστές γραμμές που σχημάτιζε η Πολυτίμη πάνω στα φυλλάδια, πλήθος μορφασμών αλλοίωναν την πριν από λίγα λεπτά ακύμαντη φυσιογνωμία του. Το πιγούνι προεξείχε περισσότερο, σαν κάποια αόρατη κλωστή να το τραβούσε προς τα έξω. Ταυτόχρονα, με το βλέμμα καρφωμένο στα παπούτσια του κουνούσε το κεφάλι απαντώντας κοφτά. Το τηλεφώνημα ήταν αναμφίβολα σοβαρό, καθώς σε λίγο μπήκε ξανά στην αίθουσα, πλησίασε την Πολυτίμη και της δήλωσε πως το ραντεβού ακυρώνεται. «Ζητώ συγγνώμη, αλλά κάτι έκτακτο προέκυψε». Η Πολυτίμη δεν πρόλαβε να αρθρώσει λέξη κι εκείνος εξαφανίστηκε, αφήνοντας τον αέρα του χώρου ελαφρώς αλλαγμένο.

Η Πολυτίμη επέστρεψε στην εργασιακή της ρουτίνα· σημείωνε τα ονόματα όσων τηλεφωνούσαν, αφού τους ενημέρωνε συνοπτικά ή επεξηγούσε αναλυτικά τις προσφερόμενες υπηρεσίες, και ταυτόχρονα μουτζούρωνε πρόσωπα σε ένα περιοδικό ομορφιάς. Κάποια στιγμή έβγαλε από την τσάντα της ένα καθρεφτάκι και έλεγξε την εξέλιξη του σπυριού στη μύτη της, έβαλε λίγο βούτυρο κακάο στα σκασμένα της χείλη, διέτρεξε το γνώριμο τοπίο του προσώπου της, οι ρίζες των μαλλιών πρόβαλλαν σκούρες μέσα από το έντονο ξανθοκόκκινο χρώμα

– χρώμα ξεραμένου φοινικόδεντρου, όπως της είχε πει κάποια πελάτισσα. Είχαν μακρύνει ανεξέλεγκτα και, με τα μικρά της μάτια, βαθιά χωμένα στις κόγχες, και τα αραιά πεταχτά της δόντια θύμιζε αρουραίο. Σχημάτισε στον αέρα δυο διασταυρούμενες γραμμές μπροστά στο είδωλό της και έκλεισε το καθρεφτάκι. Αυτή ήταν και σε όποιον άρεσε, άρεσε στον Ακοίμητο, τον γκόμενό της, σεξ και μόνο σεξ, η γνησιότερη μορφή σχέσης, απόψε θα τον έβλεπε, θα πήγαινε σπίτι του μετά τη δουλειά, το είχαν κανονίσει, είχε πάρει μαζί της και τις δωδεκάποντες γόβες που του άρεσαν· μόνο να μην έβρεχε απόψε και της μούσκευε το μαλλί, όταν βρεχόταν θύμιζε ακόμα περισσότερο τρωκτικό, τα μαλλιά της χρειάζονταν όγκο, έτσι αμβλυνόταν η εντύπωση των αιχμηρών χαρακτηριστικών της, το βλέμμα δε στεκόταν στα σπυριά, στα στραβά δόντια και στο ασύμμετρο τρίγωνο του προσώπου της, στο λοξό πιγούνι. Έβαλε λίγο μείκ απ και πήρε άλλη μια τηλεφωνική γραμμή: μια γυναίκα ήθελε να κάνει βλεφαροπλαστική και ρωτούσε για το κόστος και τις επιπλοκές. Την ώρα που έδινε τις απαντήσεις-κονσέρβα και ταυτόχρονα διέγραφε βιαστικά τα διαφημιστικά μείλ, χωρίς να τα διαβάσει, είδε πάνω στον καναπέ ξεχασμένες τις εφημερίδες και τη χαρτοσακούλα, και σκέφτηκε να τρέξει να του τις δώσει αλλά άλλαξε γνώμη. Έτσι όπως ήταν βιαστικός θα είχε απομακρυνθεί πολύ από το κτίριο. Με το βλέμμα καρφωμένο στον καναπέ, διαβεβαίωσε για τρίτη φορά τη γυναίκα στο τηλέφωνο πως ναι, δεν υπάρχουν επιπλοκές και η ανάρρωση είναι ταχύτατη· ύστερα από λίγες μέρες θα είναι σε θέση να επιστρέψει στο γραφείο, αλλά καλύτερα να το συζητήσει με τη γιατρό. Ση-

κώθηκε αργά και πλησίασε, διάβασε τα τυλιγμένα χθεσινά νέα: *Στα πρόθυρα της χρεοκοπίας μεγάλος εκδοτικός όμιλος στις ΗΠΑ. Καινούργιος πλανήτης ανακαλύφθηκε, πιθανή η ύπαρξη νερού. Οι αστρολόγοι έχουν θορυβηθεί: πώς θα υπολογίζονται τα ωροσκόπια; Μεγάλη πτώση στο χρηματιστήριο του Τόκιο, ανησυχούν οι αγορές. Κίνδυνος κοινωνικής έκρηξης μετά τη δολοφονία του δεκαπεντάχρονου στα Εξάρχεια από σφαίρα αστυνομικού.* Πήγε να τις βάλει στο ντουλάπι των Απολεσθέντων σε περίπτωση που ο τύπος επέστρεφε, αλλά η χαρτοσακούλα τής φάνηκε αδικαιολόγητα βαριά για ψωμί ή κουλουράκια. Η περιέργειά της την έκανε να την ανοίξει διστακτικά και βρέθηκε μπροστά σε ένα αστραφτερό μαύρο περίστροφο· φάνταζε αθώο και άκακο, σχεδόν ωραίο. Το πήρε στα χέρια της και το περιεργάστηκε. Ένα κλικ κι η αθωότητα χάνεται, ένα κλικ και το κακό μπαίνει σε λειτουργία. Φαντάστηκε τον απογευματινό επισκέπτη να της κλείνει το μάτι: *Δεν είμαι αυτό που νομίζεις, δεν είμαι αυτό που φαίνομαι, τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται. Το ξέρεις καλά με τη δουλειά που κάνεις, γυναίκες στα πενήντα και δείχνουν τριαντάρες, άνθρωποι τριχωτοί γίνονται λείοι σαν σμιλεμένοι λίθοι, άτριχα κρανία και φουντώνουν σαν γλάστρες που ποτίστηκαν και λιπάνθησαν από κάποια αόρατη πηγή, φυγάδες αποκτούν κοινώς αποδεκτά πρόσωπα. Εσύ υπηρετείς την τέχνη των μεταμορφώσεων, δε θα έπρεπε να ξαφνιάζεσαι.*

Το άγγιξε ευλαβικά κι αναρωτήθηκε αν θα μπορούσε να το χρησιμοποιήσει, *μόνο αν είχα έναν καλό λόγο*, αλλά αυτή τη στιγμή δεν μπορούσε να σκεφτεί έναν καλό λόγο, και ακούγοντας την πόρτα του ασανσέρ έσπευσε

να το κρύψει στη χαρτοσακούλα, την τύλιξε με τις εφημερίδες κι έτρεξε να απαντήσει σε άλλο ένα τηλεφώνημα. Κάποια που είχε κάνει λιποαναρρόφηση ήθελε να δει τη γιατρό γιατί τα σημάδια της επέμβασης δεν έλεγαν να υποχωρήσουν. Άρχισε ξανά να εξηγεί το χρόνο της αποθεραπείας, όταν τον είδε να περνάει ξανά το γυάλινο διαχωριστικό, με ένα βλέμμα να σαρώνει το χώρο, της φάνηκε πως άκουσε έναν αναστεναγμό ανακούφισης. Η Πολυτίμη κατέβαλε προσπάθεια να συνεχίσει το τηλεφώνημα, το χέρι της που κρατούσε το ακουστικό άρχισε να τρέμει.

Τα χαρακτηριστικά του είχαν αλλοιωθεί και πάλι σαν να είχε, μέσα σε δέκα λεπτά, παρέμβει κάποιο αμείλικτο χειρουργικό νυστέρι.

Ποιος είναι;

Το αψεγάδιαστο πρόσωπο είχε μετατραπεί σε σιδηρούν προσωπείο. Τα μάτια, ασάλευτα, είχαν αποβάλει την υγρασία και έδειχναν γυάλινα, οι κόρες των ματιών, μεγεθυμένες, της φάνηκαν σκουρότερες, τα λακκάκια είχαν εξαφανιστεί και μόνο τα ρουθούνια της καλλίγραμμης μύτης τρεμόπαιζαν όπως του ζώου σε κατάσταση κινδύνου. Τα χείλη, σφιγμένα, είχαν ρουφηχτεί προς τα μέσα, και το προτεταμένο πιγούνι είχε αλλάξει σχήμα από το θυμό: ήταν θυμωμένος με τον εαυτό του και είχε αποκτήσει κάτι το δαιμονικό, όπως ο κακός σε ταινίες τρόμου.

Η Πολυτίμη κατέβασε το ακουστικό, οι σφυγμοί της πολλαπλασιάστηκαν σαν να ήταν δικό της το λάθος. Ένωσε το αίμα να ανεβαίνει στο πρόσωπό της και έσκυψε στην οθόνη πατώντας πλήκτρα στην τύχη, ενώ τα

γράμματα που εμφανίζονταν μπροστά της φάνταζαν σαν ιερογλυφικά.

Πήγε στον καναπέ, άρπαξε τις εφημερίδες, βεβαιώθηκε πως η χαρτοσακούλα του παρέμενε εκεί και, σαν να θυμήθηκε ξαφνικά την παρουσία της Πολυτίμης, στράφηκε προς το μέρος της: «Θα τηλεφωνήσω για καινούργιο ραντεβού», της φώναξε ανακτώντας την παλιά του έκφραση. Χαμογέλασε και τα βαθιά λακκάκια χαράχτηκαν ξανά στο πρόσωπό του. «Δεν της μοιάζεις», της πέταξε και την κοίταξε δύσπιστα. Και προτού εκείνη προλάβει να ρωτήσει ποια εννοούσε, απομακρύνθηκε και βγήκε από την πόρτα. Στ' αυτιά της έφτανε ο ήχος από τα βήματά του καθώς πλησίαζε το ασανσέρ. Αυτόματα εναλλάσσονταν στο νου της όλα τα σενάρια: κακοποιός, κλέφτης, τρομοκράτης. Ή μήπως κάποιος βαθιά λυπημένος που ασφυκτιούσε μέσα σε αυτό το άψογο περίβλημα και ήθελε ένα καινούργιο, εναρμονισμένο με το μέσα του;

«Δεν της μοιάζω!» είπε μέσα από τα δόντια της. «Τι λέει ο άνθρωπος! Εννοεί προφανώς τη γιατρό... Πώς να της μοιάζω, αφού είναι τριάντα χρόνια μεγαλύτερή μου;» Αλλά ήξερε καλά πως εννοούσε κάποια άλλη. Ήξερε *ποια* ακριβώς εννοούσε, κι ανατρίχιασε. *Ποιος είναι;* αναρωτήθηκε, αλλά η ικανότητά της να βγάζει συμπεράσματα είχε παραλύσει.

Τσέκαρε το κινητό της. Νέο μήνυμα από τον Ακοίμητο.
Θα έρθεις απόψε; ρωτούσε.

Θα 'ρθω, του έγραψε και χαλάρωσε τα σφιγμένα πόδια της, ενώ μια βροντή διαπέρασε τους τοίχους και ο ήχος της δυνατής βροχής που ακολούθησε σαν να συνόδευε

τη μεταστροφή της διάθεσής της. Άθελά της ρίγησε, χωρίς να ξέρει αν ήταν η βροχή ή κάποιο δυσοίωνα προαίσθημα. Μια γυναίκα βγήκε από το γραφείο της γιατρού κλαίγοντας σχεδόν, σαν να είχε μόλις πάρει διάγνωση για την επάρατο, και την καληνύχτισε χωρίς να γυρίσει να την κοιτάξει. *Συμβαίνουν κι αυτά, ήθελε να της πει. Συμβαίνουν και χειρότερα.*

Λίγο μετά τις εννιά, η δρ Μώρου πέρασε αγέρωχη, κοντοστάθηκε, είδε τα μουτζουρωμένα πρόσωπα, βεβαιώθηκε πως η Πολυτίμη πρόσεξε το βλέμμα της και της ανακοίνωσε πως θα τη χρειαστεί για λίγες ώρες το Σαββατοκύριακο. Η αφύσικα λευκή οδοντοστοιχία της, μετά την πρόσφατη λεύκανση με λείζερ, άστραψε καθώς ξεστόμισε τις μετρημένες προτάσεις της. Στα μαλλιά και στο πρόσωπο είχαν επέμβει οι κορυφαίοι ειδικοί, τα ρούχα της επιλεγμένα από έμπειρο στυλίστα. Το αποτέλεσμα ήταν μια άχρονη γυναίκα, σχεδόν εμβληματική μιας θριαμβευτικής νίκης της επιστήμης πάνω στο χρόνο. Παλιά φίλη του πατέρα της η Αντιγόνη Μώρου, από τα φοιτητικά τους χρόνια, ίσως και από παλιότερα, ήταν η μόνη που τη φώναζε Πόλυ, αφαιρώντας την «τιμή» από το όνομά της. Όταν είχε πάει στη συνέντευξη για τη δουλειά, η Μώρου είχε θυμηθεί τον «αεικίνητο» Λάμπη, γνωστό από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Φοβήθηκε πως θα τη ρωτούσε λεπτομέρειες για την έκρηξη, αλλά δε χρειάστηκε η γυναίκα ήταν καλά πληροφορημένη. «Δυο κόρες;» την είχε ρωτήσει. Και η Πολυτίμη είχε απαντήσει καταφατικά, χωρίς να αποκαλύψει την αλήθεια για τη Μαριάννα, την αδελφή της. Την προσέλαβε χωρίς δεύτερη κουβέντα, χωρίς να σχολιάσει το παρουσιαστικό της,

της πέταξε μόνο πως το ντύσιμο πρέπει να είναι «προσεγμένο» κι εκείνη τη μέρα ήταν η μοναδική φορά που της χαμογέλασε με ένα σχεδόν μητρικό χαμόγελο.

Απόψε η Πολυτίμη δεν ανέφερε τον απογευματινό επισκέπτη και την ακύρωση του ραντεβού. Αλλά μόλις η γιατρός απομακρύνθηκε, βρήκε το τηλέφωνό του στη λίστα και το καταχώρισε στο κινητό της ως «Ο ΩΡΑΙΟΣ». Έπειτα άλλαξε παπούτσια, φόρεσε τις γόβες της, πήρε μια ξεχασμένη ομπρέλα από το ντουλάπι με τα Απολεσθέντα της κλινικής και βγήκε στη δεκεμβριανή Αθήνα που ξαγρυπνούσε, για να πάει στον δικό της Ακοίμητο.

Οι γυναίκες όσο μεγαλώνουν αποκαλύπτονται, οι άντρες όσο μεγαλώνουν καλύπτονται...» είπε η Αντιγόνη κοιτάζοντας κατάματα την αναποφάσιστη γυναίκα που είχε θρονιαστεί στην πολυθρόνα απέναντί της και την άκουγε με δέος σαν να είχε έρθει σε συνεδρία με ψυχαναλυτή και όχι σε πλαστικό χειρουργό. Πήρε μια ανάσα και συμπλήρωσε: «Οι άντρες καλύπτονται... πίσω από γυναίκες».

Αυτό το είπε με διάθεση σκωπτική αλλά η πενήνταχρονη γυναίκα που ήταν εδώ για ένα μίνι λίφτινγκ την κοίταξε απορημένη. «Δε θέλω να αποκαλυφθώ», είπε με ανεπίτρεπτη αθωότητα και στόμα μισάνοιχτο. «Θέλω απλώς να αντέχω το πρόσωπό μου στον καθρέφτη».

«Μην ανησυχείτε, αυτό θα το πετύχουμε. Θα δείτε σημαντική βελτίωση μετά την επέμβαση».

Έσκυψε στο γραφείο και σημείωσε κάτι, ενώ μέσα της ένιωθε ένα καυτό κύμα να την κατακλύζει. Της συνέβαινε συνεχώς τον τελευταίο καιρό: μια αβάσταχτη επιθυμία να ανοίξει το παράθυρο του έκτου ορόφου και... και να... πετάξει.

«Κι αν δεν πετύχει;»

Πετύχει δεν πετύχει, δεν έχεις τίποτα να χάσεις, ήθελε να της πει. Αντί γι' αυτό, χαμογέλασε συγκαταβατικά και ανασήκωσε τα φρύδια. «Το ποσοστό αποτυχίας είναι μηδαμινό».

Οι φράσεις, από τις πολλές καθημερινές επαναλήψεις, έβγαιναν αβίαστα.

Στράφηκε σχεδόν ολόκληρη προς το παράθυρο. *Κι αν δεν πετύχει, αν δεν πετύχει; Αν δεν πετάξω και βρεθώ σε κατακόρυφη πτώση; Αν η βαρύτητα με νικήσει, που θα με νικήσει; Ε τότε θα περάσω επιτέλους σε μια άλλη διάσταση.*

Επέστρεψε στη θέση της, σε ευθεία γραμμή απέναντι από τη γυναίκα. Έπαιξε λίγο το μολύβι στα χέρια της σε μια προσπάθεια να συγκεντρωθεί. Τι την είχε πιάσει σήμερα; Από το πρωί είχε μια δυνατή παρόρμηση να αφήσει πίσω τη ρεπλίκα της και να μετοικήσει κάπου χωρίς τον εξοπλισμό της. Δεν ήθελε σήμερα τον εαυτό της.

Κοίταξε το ρολόι της και έβηξε. «Θέλετε να το ξανασκεφτείτε;» ρώτησε ευγενικά τη γυναίκα που είχε παραμείνει ακίνητη σαν να περίμενε διαταγές, ακόμα και για να αναπνεύσει.

«Α, όχι, όχι! Απλώς αναρωτιόμουν... Εσείς τι κάνετε και είστε έτσι;»

«Α, εγώ!» της απάντησε με ένα αινιγματικό χαμόγελο. «Λίγο η φύση, λίγο η επιστήμη. Από ένα σημείο και πέρα μόνο η επιστήμη». Το βλέμμα της είχε κάτι το απόμακρο, σαν να κρατούσε σε απόσταση ασφαλείας την ξένη δυστυχία.

Αυτό το πρόσωπο που έβλεπε στον καθρέφτη κάθε πρωί η Αντιγόνη δεν το αναγνώριζε πια. Ήταν η γυναί-

κα που είχε επιλέξει η ίδια σε κάποια στιγμή της ζωής της να είναι, μα τώρα ήθελε να ξεφύγει απ' αυτήν, να αποδεσμευτεί απ' όσα είχε από μόνη της δημιουργήσει, όλα όσα είχε ζητήσει από τη ζωή και της είχαν δοθεί. Η Αντιγόνη Μώρου, πλαστική χειρουργός, τρεις φορές παντρεμένη με πλούσιους άντρες, κοσμική και περιζήτητη απ' όσους είχαν προβλήματα, όσους ήθελαν «βελτίωση της εικόνας τους» –έτσι έλεγαν στις μέρες μας τον όψιμο ναρκισσισμό, τον τρόπο του κενού, το φόβο του θανάτου– και εκείνη τους βοηθούσε να περάσουν από την απόρριψη στην αποδοχή, με τη δική της παρέμβαση γινόταν η αγωνία βιώσιμη.

Είχε έναν τρόπο να τους πείθει.

Τρεις σύζυγοι και οι τρεις είχαν πετάξει... μακριά της.

Η κόρη της, η Άντα, πέταξε κι εκείνη στη Νέα Υόρκη· μιλούσαν βέβαια τακτικά, αλλά είχε να τη δει δυο χρόνια, κι η ζωή της ολόκληρη ήταν μόνο Παροχή Υπηρεσιών – σε κάθε μορφή. Είτε ως πάροχος είτε ως λήπτης.

Θα μπορούσε να αποσυρθεί ή να ασχοληθεί με την πολιτική, με τα κοινά, να το έσκαγε για το Θιβέτ, να βρει το νόημα που δε βρήκε ζώντας πάνω από μισό αιώνα. Θα μπορούσε να γίνει και η ίδια ένα είδος γκουρού και να καλλιεργήσει την εξάρτηση απέναντι στο άτομό της. Θα μπορούσε να μείνει και να απολαύσει· αλλά έλα που δε γινόταν να πείσει τον εαυτό της πως η συντριβή των αδυνάμων κάτω από το τακουνάκι της γόβας της ήταν απόλαυση.

Μια μύγα –πού βρέθηκε αυτή;– έκανε μια θεαματική πτήση και προσγειώθηκε πάνω στο κινητό της που αναβόσβηνε.

Πάντα ήθελε να φύγει και δεν έφυγε ποτέ. Πάντα ήθελε να δραπετεύσει. Τώρα ήθελε μόνο να βγει από αυτή την πόρτα, να βγει από αυτό το κτίριο, να διακτινιστεί σ' έναν άλλο δρόμο και όχι στο Κολωνάκι, και να ανοίξει τα φτερά της. Τελευταία είχε συνεχώς το όνειρο της πτήσης: άνοιγμα των χεριών, μετάλλαξη των χεριών σε φτερά και, με απαλές ταλαντεύσεις, αυτόματη γεφύρωση όλων των αποστάσεων. Έβλεπε τον εαυτό της πάνω από την πόλη, πάνω από τις άχρωμες ζωές που την κύκλωναν και της ρουφούσαν το οξυγόνο. Όταν πλησίαζε το παλιό της πρόσωπο, πριν από τις πλαστικές, αναγνώριζε σ' αυτό μια θέληση, μια αποφασιστικότητα αλλά και μεγαλύτερη βεβαιότητα για το ποια ήταν, ή έστω ποια θα ήθελε να είναι. «Θα πετύχει», βεβαίωσε τη γυναίκα απέναντί της και προσπάθησε να αλλάξει θέμα. «Σας αρέσουν τα ταξίδια;»

«Τι κάνατε εσείς;» ξαναρώτησε εκείνη με παράλογη επιμονή τη στιγμή που η μύγα πετούσε μακριά από το κινητό.

Έσκυψε και είδε πως το μήνυμα ήταν από τον Νότη. «Τα πάντα», είπε στη γυναίκα και ήταν η πρώτη ειλικρινής απάντηση που της έδωσε σήμερα. «Η επιστήμη στις μέρες μας...» *μπλα μπλα μπλα*, επανέλαβε το λογύδριό της, και ήταν έτοιμη να σηκωθεί και να πάει στο παράθυρο, αλλά... Δίστασε και στράφηκε ξανά προς τη γυναίκα. «Μήπως, αν κάνατε κάτι άλλο, θα αντέχατε την εικόνα σας στον καθρέφτη;»

Η γυναίκα άνοιξε περισσότερο τα μάτια της και έσφιξε τα μπράτσα της πολυθρόνας, σαν να γύρευε προστασία, ένωσε τα πόδια και τέντωσε το λαιμό μπροστά με

γήσια απορία. «Δηλαδή;» ψέλλισε και ίσα που ακούστηκε.

«Κάτι που θέλατε να κάνετε από παιδί και δεν τολμήσατε ποτέ να δοκιμάσετε. Ψυχανάλυση ή μια γενναία πράξη, κάποια ριψοκίνδυνη ενέργεια».

«Είναι... το... ίδιο; Δηλαδή έχει αυτό κάποια σχέση;»

«Οτιδήποτε μπορεί να σας κάνει να νιώσετε καλύτερα έχει σχέση».

Σήμερα το πρωί ήθελε να επαναφέρει στον καθρέφτη μια παλιότερη έκφραση, την έκφραση της χαράς. Χαρούμενη με... Δεν μπορούσε να συμπληρώσει τη φράση.

«Μα δεν ξέρω... δεν μπορώ να αποφασίσω».

Άλλη μια γυναίκα που ήθελε να αφήσει τον εαυτό της στα χέρια της. Να αποφασίσει η Αντιγόνη για εκείνη.

«Τότε καλύτερα να το ξανασκεφτείτε», δήλωσε και σηκώθηκε για να την αναγκάσει να σηκωθεί κι εκείνη. Μετά έκανε πως πατάει την εσωτερική γραμμή. «Πόλυ, φέρε μου έναν καφέ», είπε δυνατά. Η Αντιγόνη δεν ήθελε καφέ, ούτε την Πόλυ στα πόδια της, γι' αυτό και δεν πάτησε μέχρι τέρμα το κουμπί.

«Κυρία Μώρου, δεν μπορώ να φύγω έτσι. Πρέπει να κάνω κάτι».

Εννοεί να κάνω εγώ κάτι.

«Τότε να το προχωρήσουμε».

Η επισκέπτρια έκλεισε τα μάτια και κούνησε το κεφάλι με δύναμη, σαν παιδί που αποδεχόταν μια σκληρή τιμωρία έναντι κάποιου ποθητού ανταλλάγματος.

Επιμένει πως πρέπει να κάνω εγώ κάτι.

«Τηλεφωνήστε μου αύριο λοιπόν».

Τη συνόδευσε μέχρι την πόρτα, σχεδόν έτοιμη να τη

σπρώξει και να επιστρέψει στο γραφείο της. Τα σύννεφα άλλαζαν σχήματα. Στον ορίζοντα ο ουρανός είχε βαφτεί πορτοκαλής. Ένα πουλί διέγραφε την πορεία του κι ένα αεροπλάνο ακολουθούσε αφήνοντας λευκά ξέφτια στον ουρανό. Τέντωσε τα χέρια της και τα έβαλε πίσω από το κεφάλι.

Μετά πήρε το κινητό και διάβασε το μήνυμα του Νότη.
Τι ώρα θα βρεθούμε; Σου έχω μια έκπληξη!

Δε θα βρεθούμε απόψε, του έγραψε και η ίδια απόρησε με τη λακωνικότητά της.

Να παγώσει ο χρόνος. Να μείνουν όλα ακίνητα. Να δοκιμαστεί η αντοχή τους. Ακινήσια. Να σταματήσει η Γη να γυρίζει, η σκέψη να περιφέρεται, η μέρα να τελειώνει. Ακινήσια, μετέωρος κόκκος σκόνης, αγαλματένια ηδυπάθεια. Νεκρή κοιμωμένη. Ζωντανή καμωμένη, δεν επιθυμεί άλλο κάματο και καλεί ένα κώμα, ένα άγνωστο χέρι, ευεργετικό, να την αναλάβει.

Γύρω στις επτά και είκοσι βγήκε από το γραφείο της και κατευθύνθηκε προς την υποδοχή να ρωτήσει την Πόλυ τι απέγινε το επόμενο ραντεβού, των επτά, αλλά έπειτα από μερικά βήματα, άλλαξε γνώμη και έκανε μεταβολή. Κλείδωσε την πόρτα, έβγαλε τις γόβες της, άναψε ένα τσιγάρο από αυτά που είχε στο επάνω συρτάρι και ελεύθερη από δεσμεύσεις στράφηκε ολόκληρη προς το παράθυρο.

Ελεύθερη από δεσμεύσεις.

Στάθηκε όρθια, προχώρησε, πήγε στο παράθυρο, το άνοιξε και έβγαλε το κεφάλι έξω, στρέφοντας το πρόσωπο προς τον ουρανό, σαν να βρέθηκε επιτέλους ενώ-

πιος ενωπίω. Σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί και ο ουρανός είχε αναπάντεχα μαυρίσει σαν να τον είχε επηρεάσει με τις σκέψεις της. Όλα τα σημάδια μιας επικείμενης μπόρας. Ένας κεραυνός φώτισε τον ουρανό, σχηματίζοντας ένα ζικ ζακ, λες και ένας κρυμμένος μηχανισμός έστελνε τα δικά του σήματα κινδύνου.

«Είσαι έτοιμη να πεθάνεις;» ρώτησε δυνατά, σαν να απευθυνόταν σε κάποιον άλλο κι όχι στον εαυτό της.

Αν απαντούσε «ναι» στο ερώτημα του θανάτου, ήταν σαν να απαντούσε «όχι». Γιατί εκείνοι που είναι έτοιμοι δεν μπαίνουν στον κόπο να κάνουν τέτοιες ερωτήσεις.

Αφουγκραζόταν κάτι να την πλησιάζει. Ρίγησε και ένωσε τον ιδρώτα να μουσκεύει το πουκάμισό της. Ξέσφιξε το μαντίλι στο λαιμό της και άνοιξε το επάνω κουμπί. Το Αθέατο υπάρχει και έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Οι ελέφαντες αισθάνονται τα μοιραία βήματα του λαθροθήρα τους από μίλια μακριά, οι κουκουβάγιες οσφραίνονται τον επικείμενο κίνδυνο. Τα άγρια ζώα οσμίζονται τις φυσικές καταστροφές. Ακόμα και το τέλος τους.

Η Αντιγόνη Μώρου, την ώρα που άκουγε τις πρώτες βροντές, ήξερε πως ήταν πάντα έτοιμη και όποια στιγμή και αν της έκανε κάποιος αυτή την υποθετική ερώτηση, θα απαντούσε «ναι».

Στο τζάμι η βροχή σχημάτιζε υγρά μονοπάτια, κάθετες γραμμές που έσβηναν πριν διανύσουν την απόσταση μέχρι το τέρμα, πριν χάσουν το σχήμα τους και διαλυθούν.

Ηομπρέλα δε συγκρατούσε σταγόνα απ' τη βροχή αλλά η Πολυτίμη έσκυψε το κεφάλι, τάχυνε το βήμα και κατευθύνθηκε προς το μετρό, αδιαφορώντας για τα μουσκεμένα ρούχα της, τη λάσπη, τους μετανάστες που έτρεχαν ξοπίσω της και έχωναν μπροστά της διάφορα απίθανα μαραφέτια να αγοράσει. Περνούσαν τόσα ταξί αλλά εκείνη δεν είχε λεφτά να πάρει ένα' λίγα μόνο ευρώ στο πορτοφόλι της. Ο σταθμός στο Σύνταγμα ήταν κλειστός και κατηφόρισε προς το Μοναστηράκι. Ο αέρας μύριζε δακρυγόνα. Σε κάποιες γωνίες συγκεντρωμένα πλήθη φώναζαν στους αστυνομικούς. Δε στάθηκε. Προσπέρασε και λίγο πιο κάτω πρόσεξε πως οι βιτρίνες από πέντε καταστήματα στη σειρά ήταν ραγισμένες. Τι είχε συμβεί στην Αθήνα;

Προχώρησε σε μια πάροδο της Ερμού, τα πόδια της είχαν μουσκέψει μέσα στις δωδεκάποντες γόβες, κατόρθωνε όμως να ισορροπεί, ανοίγοντας δρόμο στις γνώριμες αθηναϊκές στενωπούς που από άντρο των ξεχασμένων βιοποριστών είχαν, εν μια νυκτί, μετατραπεί σε αλάνα διασκεδαστών. Όλα στημένα πρόχειρα για τις αρπαχτές τους. Η περιοχή είχε ακολουθήσει τη λογική της επο-

χής: επινικελωμένος νεοπλουτισμός, με το άλλοθι μιας γενικευμένης αναβάθμισης. Κάποτε, σ' ένα από αυτά τα στενά, έμενε η γιαγιά της. Μέρες και ώρες της παιδικής της ηλικίας είχε περάσει εδώ περιμένοντας τη μητέρα της, την αφηρημένη ποιήτρια, να έρθει μαζί με τη μεγαλύτερη αδελφή της, την προορισμένη για «καλλιτέχνίδα» Μαριάννα, και να την πάρουν σπίτι.

Κοίταξε ψηλά, σαν να έστελνε μια νοερή ικεσία στη μακαρίτισσα, σαν να μπορούσε εκεί να διακρίνει κάποιον οιωνό για όσα της είχαν σήμερα συμβεί...

Αχ, Περδικούλα, το παρατραβάς, θα της έλεγε.

Με το βλέμμα καρφωμένο στον ουρανό, ευχήθηκε ακόμα κι από εκεί η όραση της γιαγιάς της να παρέμενε επιλεκτική και τότε αντιλήφθηκε πως η ομπρέλα που είχε πάρει από τα Απολεσθέντα του *Beautycamp* δεν ήταν αδιάβροχη.

Μια ομπρέλα θέρους. Κατάλληλη για μια εποχή άλλη, όχι για το Δεκέμβρη.

Ακατάλληλη όπως και οι άντρες που γνώριζε. Όπως και ο Ακοίμητος που πήγαινε τώρα να συναντήσει. Ακατάλληλος για τα συναισθήματα που τον πότιζε. Τίποτα δεν απορροφούσε. Είδε το νερό να στάζει πάνω στην ομπρέλα αλλά δεν την έκλεισε. Συνέχισε να προχωράει κρατώντας σφιχτά τη λαβή κι ευχήθηκε να μην καθυστερήσει το τρένο.

Ευτυχώς που υπήρχε κι αυτός. Ευτυχώς που είχε γκόμενο και πήγαινε να τον βρει. «Βλέπονταν» τους τελευταίους έξι μήνες. Σε σταθερή βάση. Γνωρίστηκαν στο ίντερνετ, βγήκαν μια φορά όλη κι όλη, κι από τότε πήγαινε σπίτι του δυο με τρεις νύχτες τη βδομάδα. Εκείνος

ποτέ δεν ερχόταν στο δικό της· από τότε που έμεινε άνεργος δυσκολεύοταν στις μετακινήσεις, έλεγε, αν και η Πολυτίμη έτσι τον γνώρισε και αμφέβαλλε αν έβγαине και πριν.

Πήγε να ψιλοτραγουδήσει το «It's raining men» για να διασκεδάσει την κατάσταση, αλλά η εσωτερική της φωνή τη διόρθωσε. *Βρέχει άντρες και όταν κρατάς ακατάλληλη ομπρέλα, οι ψευδαισθήσεις σου γίνονται βόμβες και σε βομβαρδίζουν.*

Απέκρουσε τη μεγαλόσχημη ατάκα που μάλλον είχε αποστηθίσει από κάποια ταινία και επανήλθε στο «It's raining men» αλλά δεν είχε τη διάθεση να το συνεχίσει. Το «Hallelujah» παρέμεινε κολλημένο στα χείλη της.

Η πλατεία στο Μοναστηράκι ήταν όπως όλη η Αθήνα: υπό ανακατασκευή. Ένα ανοιχτό εργοτάξιο παρέμενε, αν και είχαν περάσει ήδη τέσσερα χρόνια από τους Ολυμπιακούς. Κάποια πιτσιρικάκια είχαν αρπάξει καδρόνια από μια οικοδομή και έκαναν επίθεση στους «εχθρούς» του αντίπαλου στρατοπέδου, που κρατούσαν κοντάρια από ομπρέλες. Τις μάδησαν και τις μετέτρεψαν σε φονικά όπλα. Παιδιά που έπαιζαν πόλεμο. Με πολεμικές ιαχές εκπαιδευμένων στρατιωτών ορμούσαν το ένα πάνω στο άλλο, σαν να βγήκαν έτσι από την κούνια. Με το Α έτοιμα να πούνε και το *Πυρ!* ή *Αλτ!*

Αλτ έπρεπε να είχε πει η Πολυτίμη στον εαυτό της. Απόψε έπρεπε να είχε γυρίσει στο σπίτι. Αλλά το όπλο του ξένου πυροδότησε τον μυστικό πυρήνα της και προχωρούσε σαν κινούμενη φλόγα.

Εκείνη τη στιγμή δεν ήταν σε θέση να δώσει εξηγή-

σεις, γι' αυτό και ανέβαλε τη σκέψη γι' αργότερα. Θα ρωτούσε τον Ακοίμητο, θα τον έπειθε να το συζητήσουν.

Ένας τύπος στη δουλειά, θα του έλεγε, ήρθε, άφησε το όπλο του στον καναπέ, σε λίγο γύρισε και το πήρε. Γιατί ένας ωραίος άντρας να ξεχνάει το όπλο του, γιατί να θέλει να αλλάξει το πρόσωπό του; Σε ποιο φιλμ νουάρ ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ είχε κάνει πλαστική στο πρόσωπό του για να μην είναι αναγνωρίσιμος;

Και φυσικά δε θα ήταν σε θέση να της απαντήσει. Με τα μάτια μισόκλειστα κάτω από τα βαριά βλέφαρά του, θα δονούνταν ολόκληρος από ένα χασμουρητό, χωρίς να νοιαστεί να βάλει το χέρι μπροστά στο στόμα του.

Στο *Σκοτεινό πέρασμα*. Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ και Λορίν Μπακόλ, θα του έδινε η Πολυτίμη άλλη μια άχρηστη πληροφορία και θα έσκαβε στο μυαλό της να ανασύρει την υπόθεση, το σκηνοθέτη και τη χρονιά που γυρίστηκε.

Τίναξε το παρασόλ και μπήκε στο βαγόνι, ένα βαγόνι σχεδόν άδειο εκτός από έναν όρθιο μεσήλικο άντρα με σακίδιο και μια παρέα αγοριών με πρόσωπα κόσκινο από το πίρσινγκ. Τα ρούχα τους αντίγραφα του τρεντ άλλης δεκαετίας, τότε που όλοι έκαναν καρφάκια τα μαλλιά τους για να υπαινιχθούν και έναν εξίσου αιχμηρό εγκέφαλο. Η Ιστορία επαναλαμβάνεται ως κακόγουστη φάρσα. Φόρεσε τα ακουστικά του iPod για να κρατήσει μακριά τους θορύβους. Έτριψε τα χέρια και τα έχωσε στις τσέπες. Στον επόμενο σταθμό τα πανκιά και ο μεσήλικος αποβιβάστηκαν. Έβγαλε τις γόβες που ήδη τη χτύπησαν και άπλωσε τα πόδια της στο απέναντι κάθισμα. Στρέφοντας το κεφάλι να κοιτάξει το είδωλό της στο τζάμι, δοκίμασε να χαμογελάσει και απογοητευμένη σκέφτηκε πως

έπρεπε να είχε κάνει κάτι με αυτά τα δόντια. Έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες και κοίταξε τα νύχια της. Η γιατρός της είχε κάνει παρατήρηση να προσέχει τα χέρια της, σ' αυτές τις δουλειές είναι επιβεβλημένο, το πρώτο που προσέχουν οι πελάτες, κι η Πολυτίμη είχε κάνει μανικιούρ, ένα όμορφο κόκκινο χρώμα, νύχια λιμαρισμένα σε αρμονικό οβάλ σχήμα. Ποτέ δεν τα παραμελούσε.

Κοίταξε τριγύρω στο βαγόνι. Άδειο. Το βλέμμα της στάθηκε σ' έναν ξεχασμένο χάρτινο φάκελο στις διπλάνες θέσεις. Έναν καφετή τσαλακωμένο φάκελο. Τεντώθηκε και τον τράβηξε αργά προς το μέρος της. Έλεγε ξανά το βαγόνι. Κανείς. Ο φάκελος δεν ήταν κλειστός, τον εξέτασε χωρίς καμία περιέργεια, απλώς και μόνο για να απασχοληθεί με κάτι. Τον ζύγισε στα χέρια της. Ελαφρύς. Δεν υπήρχε τίποτα γραμμένο στην επιφάνειά του. Τον έφερε μπροστά στο πρόσωπό της και κλείνοντας το ένα μάτι κοίταξε μέσα. Χαρτιά, σελίδες λευκές Α4. Το τρένο συνέχιζε την πορεία του μέσα στη νύχτα κι η Πολυτίμη σηκώνοντας το κεφάλι στάθηκε για λίγο στις διαφημίσεις για τα χριστουγεννιάτικα πακέτα διακοπών. *Πράγα, Βερολίνο, Βαρκελώνη, Άμστερνταμ, Λονδίνο*· φτηνές αποδράσεις σε έξι άτοκες.

Ακούμπησε το φάκελο στο διπλανό κάθισμα και αφού βεβαιώθηκε πως δεν μπήκε κανένας στον προηγούμενο σταθμό έβγαλε μια σελίδα. Όχι την πρώτη αλλά μια από τη μέση. Στη μια άκρη ήταν λεκιασμένη από κρασί ή τοματοζουμο, τσαλακωμένη και ισιωμένη.

A! A; A; Επιφωνήματα απορίας και έκπληξης κάλυπταν τη μισή σελίδα. Μετά ακολουθούσαν *Ax* και *Ox* στην υπόλοιπη επιφάνεια. Επιφωνήματα οδύνης, στοιχισμένα

συμμετρικά, τα γράμματα στρογγυλά, καλοσχηματισμένα. Έβγαλε μερικές ακόμα σελίδες και τις περιεργάστηκε. Γεμάτες κι εκείνες με επιφωνήματα και ερωτηματικά, το ένα μετά το άλλο.

Στις επόμενες άρχιζαν οι μεγαλύτερες προτάσεις. Τις προσπέρασε βιαστικά μέχρι που το βλέμμα της έπεσε στη φράση:

*Ζω από τύχη, αγαπώ κατ' επιλογήν...
μεταμορφώνομαι καθ' έξιν.*

Έβγαλε τα ακουστικά για να συγκεντρωθεί. Ποιος είναι αυτός που «μεταμορφώνεται καθ' έξιν»; Στην επόμενη σελίδα άρχιζαν ξανά επιφωνήματα «στολισμένα» με γαλάζιους λεκέδες.

Απορρυπαντικό, λικέρ, κουαντρό ή μήπως δηλητήριο; Διάβαζε χωρίς την αίσθηση πως παραβίαζε κάτι το ιδιωτικό.

Διάβασε άλλη μια φράση ριγμένη σε μια σελίδα:

Λάσο ρίχνω να πιάσω τη θάλασσα και

Σάστισε, προχώρησε παρακάτω.

Θηλιά στο λαιμό η οργή μου

Στην αρχή πήγε να χαμογελάσει, σαν να άκουγε ατάκα από γλυκερή ταινία του '60, μα το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της στη δεύτερη στροφή, έφερε το χέρι στο μέτωπο και παραμέρισε τα μαλλιά της, έπιασε το λαιμό της

και έκανε μια προσπάθεια να αναπνεύσει. Ένας σκαρβαίος ήταν αποτυπωμένος με κοφτές λιτές γραμμές κάτω από το στίχο. Το γνώριμο σκαθάρι, όμοιο με εκείνο που η Μαριάννα είχε χτυπήσει τατουάζ στο εσωτερικό του καρπού της, οι ίδιες απαράλλαχτες γραμμές – τα φτερά του, έτοιμα να απογειωθούν, σαν να μάθαινε μόλις να πετάει. Το κωδικοποιημένο σύμβολο μιας κατάστασης, μιας τραγωδίας, εδώ, σ' αυτά τα πεταμένα χαρτιά.

Κάποια, κάποιος... α, όχι, ήταν σίγουρα γυναίκα. Κάποια που είχε το κόλλημα της Μαριάννας, κι η Μαριάννα –δυσκολευόταν να πει τη λέξη– δεν ήταν πια εδώ.

Η Μαριάννα δεν είναι πια εδώ, ένας κόμπος ανέβηκε στο λαιμό της και το πρόσωπό της σφίχτηκε ολόκληρο σε ένα μορφασμό πόνου.

Έχωσε πρόχειρα τα χαρτιά στο φάκελο, τον πέταξε στην απέναντι θέση, φόρεσε τα ακουστικά της και αφοσιώθηκε ξανά στα νύχια της. Αυτά τα χαρτιά τα έγραψε κάποια άρρωστη και τα παράτησε για να μολύνει τους ανθρώπους. Κάποια που είχε την αρρώστια της αδελφής της.

Πλατεία Αττικής. Ένα πλήθος ορμάει. Ινδοί, Αφρικανοί, Πακιστανοί, μετανάστες κάθε προέλευσης. Ένας σκελετωμένος άντρας έρχεται να καθίσει απέναντί της. Πιάνει το φάκελο, έτοιμος να τον πετάξει στα διπλανά καθίσματα.

«Είναι δικός μου», φωνάζει δυνατώτερα απ' όσο χρειάζεται, τον αρπάζει από τα χέρια του και τον σφίγγει πάνω της. Ο άντρας την κοιτάζει επίμονα, με ανοίκεια κατανόηση, τρομακτική. Στην επόμενη στάση κατεβαίνει με το φάκελο ακόμη κολλημένο στην καρδιά της και κατευ-

θύνεται προς το διαμέρισμα του Ακοίμητου, το καταφύγιο της τις άνοστες χειμωνιάτικες νύχτες.

Ο Ακοίμητος έβλεπε πορνοταινίες. Από τότε που μπήκε στο ταμείο ανεργίας ξόδευε όλο το επίδομά του σε ποτά, φτηνό φαγητό και φτηνό θέαμα. Αξύριστος, με ένα βρόμικο τισέρτ, της άνοιξε κρατώντας ένα μπουκάλι μπίρα στο χέρι. «Χάι, μωρό», της είπε και κατευθύνθηκε προς τη θέση του στον καναπέ.

«Γεια», του είπε ξέπνοα μετά τις αμέτρητες σκάλες ώσπου να φτάσει στο διαμέρισμα του πέμπτου ορόφου.

«Βγάλε τα παπούτσια σου και έλα», την παρότρυνε χτυπώντας τη θέση δίπλα του, συνεχίζοντας να κρατάει την μπίρα, κι η Πολυτίμη αναρωτήθηκε αν ήταν εγγαστριμυθος. Τα χείλη του, όταν έβγαιναν εκείνες οι σύντομες φράσεις, παρέμεναν ασάλευτα. «Τι είναι αυτό που κουβαλάς;» ρώτησε κοιτάζοντας το φάκελο. «Δουλειά απ' το γραφείο;»

Τι λέει; Ξέχασε τι δουλειά έκανε; Τηλεφωνήτρια ήταν. Δεν ήταν στέλεχος επιχείρησης για να κουβαλάει δουλειά απ' το γραφείο στο σπίτι. Αλλά γιατί να το θυμάται; Εδώ κι η ίδια κόντευε να το ξεχάσει.

«Έλα», επέμεινε χτυπώντας λίγο δυνατότερα τον καναπέ.

«Ρίχνει καρεκλοπόδαρα... κι εγώ πήρα ένα παρασόλ απ' το γραφείο». Η φωνή της ίσα που ακούστηκε ανάμεσα στα βογκητά αγνώστων στην οθόνη.

Την κοίταξε ανέκφραστα. Τα μάτια του διεσταλμένα και άδεια, τα βλέφαρά του ασάλευτα, σαν να τα είχαν κολλήσει. Άρπαξε το τηλεκοντρόλ και ανέβασε τον ήχο. Βο-

γκητά ζώνων επί σφαγή στ' αυτιά της. Το έκανε για να της τη σπάσει.

«Ήρθε ένας τύπος σήμερα για ολική αλλαγή προσώπου», του φώναξε δυνατά.

Δεν τη ρώτησε τίποτα, δεν άκουσε, σήκωσε τους ώμους με μια απαξιωτική γκριμάτσα, πήρε τσιγάρο, το άναψε και κατέβασε μια γουλιά από την μπίρα του.

Η Πολυτίμη για πρώτη φορά αναρωτήθηκε αν, πέρα από τις τυποποιημένες φράσεις του, της είχε μιλήσει ποτέ κανονικά. Αναρωτήθηκε αν ήξερε τη φωνή του. Περίεργο. Νόμιζε πως συζητούσαν, αλλά τώρα δεν μπορούσε να θυμηθεί κάποια συζήτηση.

«Δεν είχα λεφτά να πάρω ταξί και πήρα το μετρό», συνέχισε. «Είχα κάτι ψιλά στην τσέπη μου». Την κοίταξε σαν να μην καταλάβαινε τι του έλεγε. Σαν να μιλούσε αραμαϊκά. «Έβρεχε. Είμαι μούσκεμα», επανέλαβε αμήχανη το προφανές.

Δεν είδε τα μαλλιά της, τα παπούτσια της, το μουσκεμένο παλτό της;

Τεντώθηκε και ξανάπιασε το μπουκάλι σαν μπιμπερό. «Χμμ...» μούγκρισε κι απλώθηκε στον καναπέ. «Μμμ...» Σούφρωσε το στόμα και ακούμπησε την μπίρα στο πάτωμα.

«Πάω στο μπάνιο», του φώναξε και βγήκε τρέχοντας απ' το δωμάτιο, χτυπώντας πίσω της την πόρτα.

Θηλιά στο λαιμό η οργή μου

Κλειδωσε την πόρτα. Δεν ήταν προετοιμασμένη γι' αυτή την κατά μέτωπο επίθεση της πραγματικότητας. Μια

γυναίκα στον καθρέφτη την κοίταζε αλαφιασμένη. Τα μαλλιά της, βρεγμένα, κολλούσαν στο αιχμηρό πρόσωπό της που θύμιζε μούρη ποντικού, τα μάτια της μουτζουρωμένα, σαν να της είχαν ρίξει μπουνιές, τα χείλη της πασαλειμμένα· πρόσωπο σαστισμένο, βγαλμένο από εξπρεσιονιστικό πίνακα. Τέτοιο πρόσωπο παρουσίαζε στον κόσμο. Αυτό έβλεπαν. Γι' αυτό την έσπρωχναν. Γι' αυτό δεν της μιλούσαν. Ήθελαν να τη γαμήσουν χωρίς να της μιλήσουν. *Μια γυναίκα φιλική προς το χρήστη, άχρηστη για όποια άλλη χρήση.* Η παρήχησή της είχε κάτι το τραγικό.

Έκανε ακόμα ένα βήμα προς τον καθρέφτη. Η στιγμή τής φάνηκε ψεύτικη, σκηνή από κάποια ταινία όπου ο γυναικείος χαρακτήρας προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει στη ζωή του κοιτάζοντας τον εαυτό του στον καθρέφτη και ποτέ, ποτέ, ούτε στις ταινίες ούτε στη ζωή, δε βγάζει νόημα.

Άφησε το νερό να τρέχει για να καλύψει τα βογκητά καύλας από την οθόνη. Γέμισε την μπανιέρα, βρήκε ένα μπουκάλι αφρόλουτρο και το άδειασε ολόκληρο. Χώθηκε στο καυτό νερό, βύθισε και το κεφάλι της, σαν να ήθελε να το αφήσει να εισχωρήσει μέσα της, να καθαρίσει τις σκέψεις της.

Δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει όταν της χτύπησε την πόρτα και άκουσε τη φωνή του: «Θα 'ρθεις; Εγώ πάω για ύπνο», δήλωσε. «Θα 'ρθεις;»

Πετάχτηκε ξαφνιασμένη. Ο Ακοίμητος της μίλησε. Είχε φωνή. «Πήγαινε!» φώναξε. «Θα 'ρθω σε λίγο».

Βυθίστηκε ξανά στο νερό. Έμεινε ξαπλωμένη στην μπανιέρα γυροφέροντας στο νου της τα γεγονότα της ημέρας.

Θηλιά στο λαιμό η οργή μου

μεταμορφώνομαι καθ' έξιν

Όχι καθρέφτες στο δωμάτιό σου...

Έμεινε μέσα στο νερό μέχρι που είχε αρχίσει να παγώνει. Το αφρόλουτρο είχε μαζευτεί στην άκρη της μπανιέρας και είχε πάρει ένα σκούρο χρώμα.

Ο αιγυπτιακός σκαραβαίος και ο συμβολισμός του. *Να ψάξω το συμβολισμό του*, αποφάσισε και άνοιξε τη βρύση με το ζεστό νερό.

Σηκώθηκε και ξεπλύθηκε προσεκτικά, τεντώθηκε και πήρε μια πετσέτα, λευκή με κεντημένο το όνομα ενός ξενοδοχείου στην ούγια. Μάλλον βουτηγμένη ήταν. *Είναι από τους ανθρώπους που όπου κι αν πάνε πρέπει οπωσδήποτε κάτι να αρπάξουν*, σκέφτηκε. Άλλοι πάνε πράγματα και άλλοι παίρνουν φεύγοντας. Το πέρασμά τους έτσι διακρίνεται.

Κρέμασε την κλεμμένη πετσέτα στη θέση της. Βρήκε τη ρόμπα του και τη φόρεσε, έχωσε τα λεπτοκαμωμένα πόδια της που χρειάζονταν πεντικιούρ στις γιγάντιες παντόφλες του.

Ο Ακοίμητος τώρα κοιμόταν κι εκείνη ξαγρυπνούσε. Άνοιξε αθόρυβα την πόρτα και πήγε στο καθιστικό.

Ένα δωμάτιο χωρίς κουρτίνες, απελπιστικά άδειο. Ένας μεγάλος καναπές και απέναντι δυο θρόνες. Τα CD και ελάχιστα βιβλία τεχνικού περιεχόμενου σκόρπια στο πάτωμα. Κανένας πίνακας στον τοίχο, μόνο κάποια τετράγωνα ανοιχτότερου χρώματος, ίχνη από πίνακες προη-

γούμενου ενοικιαστή. Αν είχαν περισσότερη οικειότητα, μπορεί να του αγόραζε κάτι να κρεμάσει, αλλά δεν είχαν. Και ούτε θα αποκτούσαν. Τελικά για να αποκτηθεί οικειότητα χρειάζεται να πολλαπλασιαστούν οι λέξεις. Είχαν εξοικείωση λόγω του σεξ αλλά οικειότητα δεν είχαν. Η εξοικείωση όμως δε μετράει. Εξοικείωση είχε και με τις κατσαρίδες στο διαμέρισμά της. Τις άφηνε να παρελαύνουν ανενόχλητες και να αλωνίζουν το σπίτι, αλλά οικειότητα δεν είχε. Δε θα ήθελε να τις κάνει και παρέα δηλαδή.

Κάθισε στον καναπέ. Σαν να συνήλθε λιγάκι. Πήρε το φάκελο στα χέρια της. Άπλωσε τις λερωμένες σελίδες και άναψε το φωτιστικό στο πλάι. Πρέπει να ήταν καμιά τριανταριά. Σε μερικές είχε πιτσιλιστεί καφές, καφές ήταν σίγουρα, και είχε ξεραθεί, σε άλλες οι γαλάζιοι λεκέδες... Τις άπλωσε και διάβασε, διάβασε. Έτριψε τα μάτια και συνέχισε.

Είχε ξημερώσει όταν μάζεψε τα χαρτιά και τα έβαλε πίσω στο φάκελο. Σε δυο ώρες έπρεπε να είναι στη δουλειά. Έπρεπε να πάει σπίτι να αλλάξει. Φόρεσε τις ψηλοτάκουνες γόβες, το τσαλακωμένο φόρεμά της, το ακόμη μουσκεμένο παλτό. Πήγε στην κρεβατοκάμαρα και βρήκε το παντελόνι του. Έχωσε το χέρι στις τσέπες, βρήκε δυο πενηντάρικά και πήρε το ένα. Να πληρώσει το ταξί, να πάρει κάτι να φάει.

Απόψε ήρθε εδώ για να κάνει έρωτα. Ο έρωτας αναβλήθηκε. Όμως η Πολυτίμη ήταν ύστερα από πολύ καιρό σε υπερδιέγερση. Αυτό που έπρεπε να κάνει ήταν επείγον. Δε γινόταν να αναβληθεί.

Αυτή τη γυναίκα έπρεπε να τη βρει.

ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ

Λευκή ρεβάνς

Ψ

ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ ΔΟΞΙΟΤΕΧΝΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ένας άντρας που θέλει να αλλάξει πρόσωπο επισκέπτεται μια πλαστική χειρουργό, αφήνοντας πίσω του ένα όπλο σε μια χαρτοσακούλα· μια τηλεφωνήτρια βρίσκει στο μετρό ένα φάκελο που περιέχει ενδείξεις για το δολοφόνο της αδελφής της· ένας ρακοσυλλέκτης μαζεύει χαρτιά με φωνήεντα διαμαρτυρίας· ένας βετεράνος μισθοφόρος της Λεγεώνας των Ξένων δίνει μαθήματα ζωής· μια συνταξιούχος γίνεται άστεγη από επιλογή· και ένας περιθωριακός αποστηθίζει ατάκες του Μπόγκαρτ για να κερδίσει τη θέση του στον κόσμο, κι ακολουθεί τα βήματα μιας ξενιτεμένης χορογράφου που τον οδηγεί στους ρυθμούς του πάθους. Πρόσωπα αφοπλισμένα και άλλοτε οπλισμένα με τη δύναμη «της τρέλας και της αδυναμίας» κουβαλούν τα μυστικά τους, κρατώντας τα ενίοτε κρυφά και από τον ίδιο τους τον εαυτό. Με μότο «ζω από τύχη, αγαπώ κατ' επιλογήν, μεταμορφώνομαι καθ' ἔξιν», στροβιλίζονται στη δίνη της αμοραλιστικής δεκαετίας που διανύουμε.

Σ' αυτό το ανατρεπτικό μυθιστόρημα με φόντο το «Δρομέα» των Αθηνών, το Μάτι του Λονδίνου και τον γαλλικό Νότο, καθημερινές ακρότητες και παραδοξότητες πυροδοτούν τα πρόσωπα που εισβάλλουν στις λεωφόρους των μητροπόλεων σαν σε πίστες θανάτου.

ISBN 978-618-01-0030-3

9 786180 100303

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 12532

ΤΑΤΟΪΟΥ 121 & ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΡΚΟΥΡΗ 1
144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr